

1. Het geweldige cadeau

‘Je kijkt tussen je vingers door! Ogen dicht!’ roept Rosa. Mats doet zijn vingers strak tegen elkaar, zodat hij geen streepje licht meer kan zien. Hij hoort wel iets. Een spannend geluid. Het lijken wel wielen die over de plavuizen van de hal rollen. Ze komen steeds dichterbij. Wat is dat? Krijgt hij een cadeau op wielen? Wielen van een skateboard klinken anders. Dit geluid is zwaarder. Raar! Een bonk. Komt het ding nu de drempel over, de kamer in? Pap en mam beginnen te zingen en Rosa doet mee. ‘En wie er kijkt, die krijgt hem niet, die krijgt hem niet!’ klinkt Rosa’s stem boven de andere uit. Dan hoort hij een knal. Mats doet verschrikt zijn handen voor zijn ogen vandaan.

‘Wie legt er dan ook een ballon op de grond’, moppert pap.

‘Jij krijgt hem niet, want je keek’, lacht Rosa.

Mats staart verbaasd naar het grote rechthoekige gevaarte dat voor zijn neus staat. Er hangt een geruit tafelkleed overheen. Rondom is een vrolijk gekleurde slinger vastgeplakt. Er steken vier wielen onderuit.

‘Gefeliciteerd, Mats!’

Voor hij het in de gaten heeft, is elke wang nat door een kus. Eén van pap en één van mam.

‘Eigenlijk mogen we je nu negen keer zoenen’, lacht

pap. 'En volgend jaar zelfs tien.' Mats veegt met zijn mouw langs zijn gezicht. Hij houdt niet zo van al dat gekus. Gauw pakt hij de punt van het kleed en telt: 'Eén, twee ...'

'Hó hó ... Eerst raden wat het is!' Rosa springt tussen het cadeau en Mats in. Ze spreidt haar armen uit.

'Kom jij me ook nog kussen of zo? Liever niet!' grapt Mats.

Hij duwt Rosa opzij en zegt: 'Ik weet het. Het is een ladekast voor mijn LEGO.' Meteen trekt hij het tafelkleed met slinger en al eraf.

'Wat? Zo hé! Dat had ik echt niet verwacht! Wat een mooi ding!' Verrast laat hij zijn wijsvinger over het zwarte hout gaan. 'Wow, nu hoef ik niet meer bij Sem te gaan oefenen, nu heb ik mijn eigen piano!'

'Eén op wieltjes, uit je eigen fantasieverhalen. Dan kun je de piano neerzetten waar je maar wilt. Dat zei je een poosje geleden toch?' lacht mam. Maar Mats heeft geen tijd voor gesprekken. Hij stapt meteen op het krukje dat op de bodemplaat van de piano is vastgemaakt.

'Ik wil weleens horen hoe mooi je kunt spelen', zegt Rosa ongeduldig.

Met glinsterogen en een lach van oor tot oor speelt Mats 'Für Elise' zomaar uit zijn hoofd. Van begin tot eind. 'Knap gedaan, zo'n lang muziekstuk.' Pap geeft een mini-applaus.

'Nog wel twee foutjes, maar toch supergoed van je.'

Rosa leunt met haar ellebogen op de piano.
'Kun jij het beter dan?' Mats' lach is in een boze blik veranderd. 'Zonder foutjes?'
'Kom, kom, een beetje aardig zijn voor elkaar', sust mam.
'Zeker vandaag. Het is feest!'

Mats knikt. Mama heeft gelijk. Hij bekijkt zijn cadeau van alle kanten. 'Echt zo'n gaaf ding!' Dan slaat hij zijn armen om pap heen en daarna om mam. 'Dank u wel! Nu kan ik mijn plan uitvoeren.'

'Veel plezier ermee, jongen.'

'Welk plan?' Rosa kijkt Mats onderzoekend aan, maar die zegt niks meer. Hij volgt aandachtig paps vingers, die soepel over de toetsen glijden, en dan zingt hij met de piano mee.

'Verjaardag is een fijne dag. We vieren samen feest. Wees dankbaar dat je leven mag. Wat is God goed geweest ...'

Rosa zingt niet. Is ze nog aan het nadenken over de vraag wat het plan van Mats kan zijn?

'Aan de kant, het ontbijt!' klinkt het plotseling. Mam duwt de piano met pap en al opzij. Ze draagt een dienblad, net als een echte serveerster. Mats springt aan de kant, zodat ze erlangs kan.

'Eten we in de kamer? Leuk!' Dat is weer eens wat anders dan aan de keukentafel.

Mam zet het blad vol croissantjes, yoghurtjes en sinaas-appelsap op tafel.

'Vandaag sap in glazen op voetjes!' zegt ze deftig. Het ziet er feestelijk uit.

'Wat is je plan met die piano?' begint Rosa even later weer.

Mats kauwt rustig door, maar hij kijkt er heel geheimzinnig bij.